

Література:

1. Галкин В. В. Экономика спорта и спортивный бизнес : учебное пособие. М. : КНОРУС, 2006. 320 с.
2. Иглин А.В. СПОРТ И ЭКОНОМИКА: *Вестник Московского финансово-юридического университета*. 2018. № 3. С. 77-87.
3. Литвин А. В. Экономика спорта: теоретический аспект и перспективы развития. Проблемы и перспективы развития физической культуры и спорта в Восточно-Сибирском регионе (экономический аспект) материалы межрегиональной научно-практической конференции. 2015. С. 22-33.

АКТУАЛЬНІ АСПЕКТИ ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У СФЕРІ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ ТА СПОРТУ

Анахіна І. О.

Науковий керівник: Семенов А. І.

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

Перетворення вищої освіти та вступ України до європейської освіти, призвели до зростання вимог у випускників вищих навчальних закладів в умовах ринкової конкурентної боротьби. У разі фізкультурно-спортивний рух є значним компонентом соціально-культурного життя соціуму й багато функціональним явищем, що займає значне місце у фізичній та духовній культурі. Воно робить безумовно великий внесок у економіку нашої країни. Загальний стан цієї сфери та становлення залежить від організації результативної структури управління нею [1].

У сучасних умовах трансформації економіки найважливішим завданням стає формування гнучкої системи менеджменту фізкультурноспортивної організації, яка повинна мати таку систему управління, яка забезпечить їй високу результативність, конкурентоздатність та велику стійкість на ринку.

Функції управління у сфері фізичного виховання – це напрями управлінської діяльності, які дозволяють здійснити управлінський вплив [2].

Керівництво сферою фізичного виховання та спорту виконуються органами публічної влади на рівні двох гілок влади: представницької та виконавчої. Кажучи про систему ведення сферою фізичного виховання та спорту, слід зазначити, що вищими органами управління всіма сферами суспільства є Президент та Уряд держави, що становлять виконавчо-розпорядчий орган держави та надають практичний розвиток сфери фізичного виховання та спорту одночасно з розвитком інших сфер.

Президент України опублікує укази та розпорядження з сучасних питань розвитку фізичного виховання та спорту, туризму.

Значну групу керівних громадських організацій становлять Спортивні федерації. Основними завданнями яких, є:

- залучення широких верств населення до фізкультурно-оздоровчої та спортивної діяльності, підвищення майстерності спортсменів;
- участь у розробленні та виконанні програм розвитку виду спорту;

- організація спортивних та інших заходів серед своїх членів;
- участь у підготовці професійних кадрів;
- сприяння розвитку та зміцненню міжнародних спортивних зв'язків.

Спортивна федерація може набути міжнародного чи українського статусу. Національна спортивна федерація може отримувати від країни матеріальну допомогу на діяльність, передбачену його статусу. Федерації є правовою особою та виконують завдання підготовки спортсменів, тренерів, суддів; підтримка вдалих виступів на Олімпійських іграх, чемпіонатах Світу або Європи, інших змаганнях міжнародного та обласного типу; громадського захисту спортсменів, тренерів, піклування про ветеранів; агітації видів спорту та самого спорту [1].

Маючи законодавчо гарантовані економічні права, держава має досягти суттєвого економічного впливу на сферу фізичної культури та спорту. В тому, цього не відбувається в практичному житті, оскільки країна дійсно не в змозі підкріпити отриману владу відповідними фінансовими надходженнями. Дані за останні роки стверджують про наявність позитивних тенденцій у фінансовій гарантії сфери фізичної культури та спорту України.

Спортивні стипендії – одна із форм фінансової підтримки студентам із малозабезпечених сімей. Але велика кількість студентів спортсменів, які завжди готові під час навчання брати участь у спортивних змаганнях за команди своїх навчальних закладів, мріють отримати спортивну стипендію. Не зважаючи на те, чи може сім'я цього студента сплатити за його навчання.

Можливі спортсмени коледжів/університетів прагнуть спортивних стипендій, тому що вони є ознакою, нагородою та символом якогось статусу («майже професіонала»). Цей статус показує іншим студентам, що коледж/університет зацікавлений у них, так само як вони прагнуть навчатися в цьому коледжі/університеті.

Усі великі організації, які у середовищі фізичного виховання і спорту, можна розбити на відносні групи за ознаками своєї діяльності. Це державні та недержавні; комерційні та некомерційні; які проводять обов'язкові заняття та заняття фізичною культурою на добровільних засадах; організації, які виробляють товари, надають послуги та ін. Комерційні - основною метою діяльності мають отримання прибутку. Не комерційні - не розглядають отримання прибутку[3].

У сучасній фаховій літературі існують різні точки зору щодо тлумачення термінів «управління» і «менеджмент». В обох видах діяльності є багато спільного, однак термін «управління» має більш широке значення (наприклад, управління сферою), а термін «менеджмент» використовується, коли йдеться про управління діяльністю організацій (наприклад, менеджмент спортивної організації). Найбільш розповсюдженими концепціями сучасної теорії управління є системний, процесний та ситуаційний підходи. Сфера фізичного виховання і спорту України є відкритою, динамічною, цілісною, цілеспрямованою, ієрархічною та структурною системою [2].

Література:

1. Городинська І.В. Управління фізичною культурою і спортом: навчальний посібник. Херсон: Вид-во ХДУ, 2010. 112 с.
2. Кузьмін О.Є. Сучасний менеджмент: навчально-прикладний посібник. Львів: Центр Європи, 1995. 118 с.
3. Мічуда Ю.П. Сфера фізичної культури і спорту в умовах ринку Київ: Олімпійська література, 2007. 216 с.

ФУТБОЛЬНІ МЕНЕДЖЕРИ УКРАЇНСЬКОГО РИНКУ

Василенко О.С.

*Науковий керівник: Кірсанов М.В., викладач
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

В Україні на початку 1990-х років стосунки клубів з футболістами регулювалися переважно усними домовленостями, а сторони навіть не укладали контрактів. Почасти втручався у справи і криміналітет, який мав великий вплив на спорт на пострадянському просторі.

Разом з великими коштами у середині 2000-х років прийшли агенти й в український футбол. Зараз вже важко знайти відомого гравця в якого не було б власного агента. Принесли посередники й чимало негативу.

Коли українські клуби "смітили" грошми до них привозили чимало іноземних футболістів сумнівного рівня. Менеджмент клубів банально нагрівав руки, отримуючи від агентів відкати за ці трансфери.

Попервах не надто рахували гроші й вітчизняні гравці. За словами російського агента Кахора Мумінова, деякі українські футболісти свого часу співпрацювали з його відомим ізраїльським колегою Деннісом Лахтером на кабальних умовах. Вони віддавали йому 30 відсотків своїх заробітків. А клієнтами Лахтера були Андрій Ярмоленко, Роман Зозуля, Олександр Алієв.

Зараз найвпливовішим українським футбольним агентом є Вадим Шаблій, який веде справи більшості футболістів збірної України – в тому числі й Андрія Ярмоленка, трансферна вартість якого оцінюється у 19 млн євро, Тараса Степаненка, Євгена Хачеріді. А от Євген Коноплянка співпрацює з іспанською агенцією Promoesport BCN.

Втім, вплив українських агентів переважно обмежується внутрішнім ринком. Вони здатні ефективно вести переговори з власниками клубів та вибивати для своїх клієнтів вигідні умови контрактів, проте влаштувати футболістів у топові закордонні клуби неспроможні.

Приміром, той же Ярмоленко наприкінці 2015 року підписав новий контракт з "Динамо" з неймовірною для України зарплатнею у \$5 млн на рік, проте у свої 27 років досі не отримав реальної пропозиції від жодного європейського топ-клубу.

Агенти здатні не лише вибити для своїх клієнтів "казкові" контракти, але й зруйнувати футболістам кар'єру. Показовий приклад із Романом Зозулею,